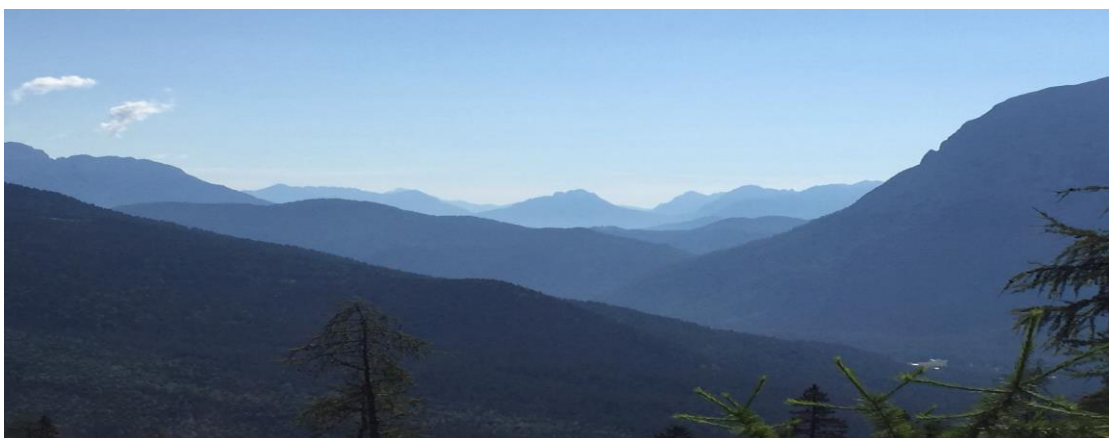

Impresije budućeg planinara

Šest dana planinarenja, nazvao bih taj planinarski pothvat pomalo neobično „Lago Misurina“ po našoj početnoj i završnoj točki, bilo je najozbiljnije planinarsko iskustvo u mom životu. Tih dana prehodao sam planina kao nikad do tada, uključujući svakodnevno penjanje na treći kat gdje stanujem.

Tre Chimi, Fonda Savio, Chima Tofana, Monte Piana, Lago Sorapiss i još mnogo drugih nevjerojatnih mjesta koje sam vidio, a na nekima i bio, ostavilo je na mene dubok dojam, do tada nepoznat.

Istovremeno sam bio na okomitoj stijeni misleći da mogu dotaknuti oblak, na livadi s tisuću raznobojnih cvjetova i na nestvarno plavom jezeru.

Pokušavam srediti sve te dojmove i izabrati sto mi je bilo najljepše, najdojmljivije, najizazovnije, najteže, najdraže, gdje mi se misli najčešće vraćaju, gdje bih došao opet.

Monte Piana odnosno njen vrh je zapravo oveća livada, visoravan veličine otprilike 4-5 kvadratnih kilometara. Netipično prema svemu što smo do tada vidjeli.

Došli smo gore Land Roverima, makar s planinarskog gledišta bio bi to lagan uspon, sat i pol, čak i za tako „iskusnog“ planinara kao što sam ja.

Na prvi pogled obična planinska livada s veličanstvenim pogledom na planinske vrhunce Dolomita u svim smjerovima, ostajem bez daha.

Ali onda pogled u zemlju i pravi šok. Prekrasne livade preplavljene sa tisućama cvjetova ispresijecane kilometrima rovova i tunela iskopanih u živoj stijeni. Hrdavi ostaci bodljikave žice i križeva svih veličina i oblika.

Imena i spomen nekim poginulima urezanim u kamen ili križ a bilo ih je kažu 14 000!

Gledajući sve to, rovove, žicu i križeve zarobljene u planinskom cvijeću pade mi na pamet davno naučeni haiku čiji smisao sam tek sada shvatio:

„Gle, cvijeće proljeća, trag snova usnulih ratnika“

Siguran sam da je u tih 14000 ratnika bilo i Hrvata i to s obje strane. I svi su se borili i ginuli za „pravu stvar“, u Dolomitima na Monte Piani.

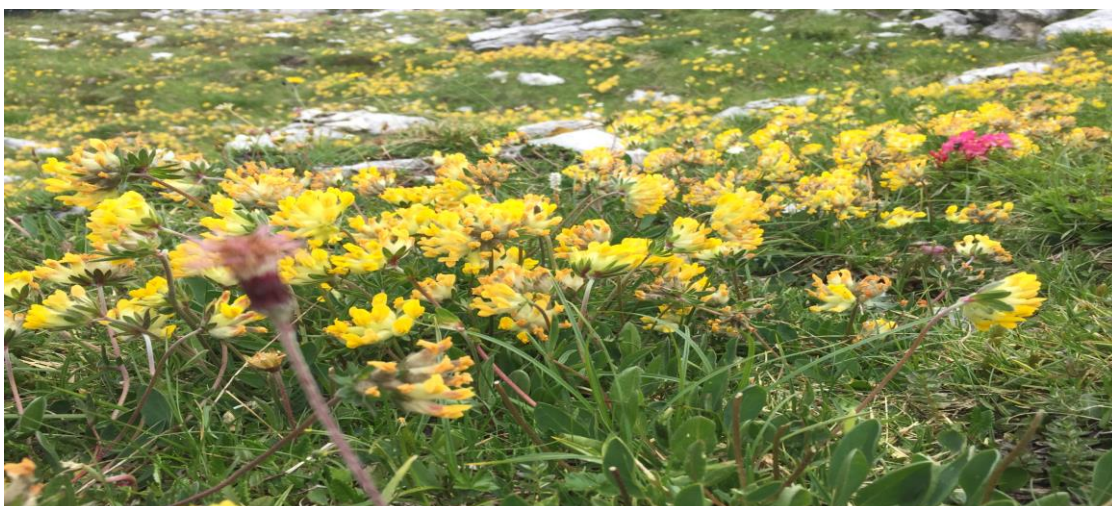
I tu mi je iznenada bljesnula poveznica između Monte Piane i svjetlo tirkiznog jezera Lago Sorapiss, neka tajna „ferata“. Kod jezera nestvarne boje mnogi su se pitali od kuda takva nadnaravna boja jezera? Od kuda jezero tu na nebeskim visinama?

I dok je krv tisuće poginulih upijala zemlja iz koje će svake godine niknuti bezbroj prekrasnih cvjetova, suze isplakane od majki, sestara, braće, žena, djece, prijatelja i znanaca svih poginulih, skrivenim feratama se još i danas slijevaju u Lago Sorapiss. Zbog toga to jezero nikada neće presahnuti.

Odlučio sam se vratiti u dolinu pješice radi svježeg zraka, prekrasne prirode ali i poštovanja prema svima koji su ostali na Monte Piani zauvijek. Hodajući, pokušao sam u mislima prebrojati svo cvijeće koje sam vidio toga dana na Monte Piani ..... pogadate, bilo ih je 14000.

Dovidenja-Arrivederci-Auf Wiedersehen, Monte Piana.

Žarko

